

UNA PETITA EQUIVOCACIÓ!

Aquest conte que us vaig a contar és el famós conte de la Blancaneu. El meu besavi me'l va contar fa molts anys. El meu besavi era net de la Blancaneu i em va contar que del principi de tots els temps les diferències entre les dones i els homes no son més que males interpretacions dels hòmens (com en este cas de la mala interpretació dels super coneguts escriptors germans Grimm), que han fet dèbils a les dones en tots el seus contes. Com la història que vosaltres conegueu del conte de la Blancaneu, però en realitat això no és el que va passar. Si voleu saber el que passà en realitat continueu llegint el vertader conte, contat pel net de la protagonista.

Hi havia una vegada una xiqueta que es deia Blancaneu. La Blancaneu era una xiqueta molt guapa i amable que va passar una vida un poquet horrorosa. Quan va morir la mare de la Blancaneu el rei va buscar de seguida una altra muller. Quan se va casar la nova reina odiava a la Blancaneu perquè era una dona molt gelosa i tenia enveja de tot. La reina posseïa un mirall màgic i cada dia deia -mirallet màgic, mirallet màgic qui es la més guapa del regne i el mirall contestava: tu, sempre tu.

Però, al cap d'un temps Blancaneu es va convertir en una guapa jove i quan la reina va preguntar al mirall, el mirallet va contestar: la més guapa és la Blancaneu. La reina es va enfadar tant que va ordenar a un caçador que matara a la Blancaneu.

El caçador, que era un bon home i no volia matar a ningú, quan es va trobar la Blancaneu va dir:

- Estàs corrent un gran risc, allunya't de la reina. El caçador va alliberar a la Blancaneu, i com que el caçador havia de donar un cor, va matar a un porc senglar i li'l va donar a la reina.

La reina tota contenta pensava que ja no tenia rival, i la Blancaneu que corria pel bosc i era una jove molt valenta, va trobar una caseta al bosc molt estranya. Tot era en miniatura però estava tant cansada que no li donà molta importància i es va tombar a descansar en els llits xicotets. Quan es va despertar va vore a set nans que la miraven. Els nans del bosc varen deixar que passara allí tot el temps que volguera a canvi que Blancaneu les cuidara i així va ser, Blancaneu cuidava de la casa i dels nans mentres ells treballaven i a canvi Blancaneu vivia molt feliç en la caseta. Un dia, la reina que vivia en el palau va preguntar al mirall qui era la més guapa del regne i el mirall va contestar que seguia sent la Blancaneu. La reina se va a enfadar moltíssim i va buscar a la Blancaneu per tot arreu i quan la trobà va fer un malefici per a la Blancaneu. El malefici consistia en dormir per

sempre a la Blancaneu però a més a més va fer també un altre malefici secret per al príncep que volguera despertar-la.

Quan els nans arribaren a la casa i van vore a la Blancaneu morta es van a espantar moltíssim però prompte s'adonaren que estava maleficiada i estava dormida. La varen posar gitada en un llit de flors i no podien fer un altra cosa que plorar i plorar. Al cap d'uns dies va passar per allà un príncep molt atractiu i va veure a la Blancaneu baix d'un arbre gitada i es va sorprendre molt. Com que no hi havia ningú al voltant, es va apropar i com la va trobar tan bella li va fer un bes i de sobte la Blancaneu es va a despertar cridant perquè li feien molt de mal els peus, i es que sabeu perquè li feien mal els peus?, perquè tenia unes sabates de vidre molt molt ajustats als peus i no podia llevar-se-les. El príncep es va espantar tant que es va anar corrent. Quan el nans arribaren i vam vore que passava també es van a espantar però van a intentar llevar-li-les de totes les maneres possibles i no van poder. El malefici de la reina s'havia comés amb èxit. El príncep equivocament havia besat a la Blancaneu. En lloc de trobar-se amb la ventafocs, s'havia trobat amb la Blancaneu. Una manera d'intentar llevar les sabates va ser intentar que el més fort dels nans intentara trencar el vidre però va ser impossible, no hi havia força humana que trencara el malefici. Una altra manera era que els nans cantaren molt desafinat per a trencar el vidre, però tampoc eixa idea va funcionar. La Blancaneu no parava de cridar, li feien molt de mal els peus, aleshores els nans varen anar al cim de la muntanya per a agafar gel per alleugerar el dolor. Pel camí es van trobar a un mercader que venien del poble de l'altra banda de la muntanya. I el mercader va contar als nans que el príncep del poble va sofrir un encantament i tenia en els peus unes sabates de vidre huit talles més xicotetes dels que ell calçava i que no podia caminar. A més li va contar que tots els metges del món estaven intentant trencar el malefici pero que pareixia impossible.

Els nans li contaren que Blancaneu estava amb el mateix encanteri i que les sabates de vidre li estaven fent molt de mal als peus.

De seguida el mercader se va a oferir a ajudar als nans per contar-li-ho tot al príncep. Es van a posar en camí.

Dies i dies van tardar en creuar tota la muntanya, quan arribaren al castell i varen saludar al príncep. Un dels nans li va contar el què passava amb el malefici que també li afectava a la Blancaneu. Varen fer una assemblea per a vore què podien fer, un home gran, fort i alt, amb un bigot super llarg va dir:

- El meu equip i jo som els més forts del regne amb dos bufits es quedeu alliberats d'eixes sabates.

El príncep va dir que no hi ha força humana per a trencar les sabates, aleshores una xica va dir: conec un llac al bosc que pot curar qualsevol cosa. Aleshores la xica va anar al bosc amb els nans i el mercader. Varen tardar unes hores en trobar el riu. Quan aplegaren, se'l trobaren que estava ple de fem . El mercader li va dir a la xica

- No ens podem beure això, agafarem infeccions.
- Ho fan aposta per a que ningú ho bega, però es pot beure, va dir la xica.

Un dels nans va preguntar-li que com ho sabia. La xica li va respondre: «jo fa molt de temps tenia un malaltia molt greu els metges ho havien intentat tot, i un dia un metge me va fer beure això i al dia següent estava completament normal». Aleshores sense pensar ompliren una cantimplora i anaren cap al castell. Arribaren al castell a mitja nit, varen anar corrent a donar-los la beguda. Se la varen beure però soles els va calmar el dolor. Al dia següent a la Blancaneu i al príncep se li va desaparèixer el tacó de la sabata, ara ja podien caminar. Al endemà va passar el mateix, li va desaparèixer la punta de la sabata, aleshores tots pensaven que era l'aigua màgica i així era, però al tercer dia no se li va llevar res de la sabata, tots s'estranyaren molt, un home va dir:

- I si beuen més aigua, potser s'ha perdut l'efecte de la poció.

Aleshores varen beure més aigua, al següent dia se li va llevar per fi la sabata, estaven tan lliures que sense pensar varen fer una festa i estaven convidats tots menys la reina malvada.